

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **BEBOTO s.r.o.**, IČO 03321371
se sídlem Rybná 716/24, Praha 1
zastoupen advokátem JUDr. Ondřejem Trubačem, Ph.D., LL.M.
se sídlem Na Poříčí 1079/3a, Praha 1

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2025, č. j. 24672/25/5300-22443-713261,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým byla zamítnuta jeho odvolání a byla potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

Prahu – 24 dodatečných platebních výměrů na daň z přidané hodnoty (DPH) za zdaňovací období prosinec 2018 až listopad 2020. Důvodem doměření daně a uložení povinnosti uhradit penále byla skutečnost, že prvostupňový orgán na základě daňové kontroly, při níž prověřoval přijatá zdanitelná plnění – elektronika, zejm. mobilní telefony – od společností ALFA POINT s.r.o., ALFAMOBIL 1800 s.r.o., Alfamobil Plus s.r.o., POVOPRO s.r.o. a MK auto trading s.r.o., dospěl k závěru, že se žalobce účastnil obchodních transakcí zasažených podvodem na DPH, o kterém mohl a měl vědět.

2. Žalobce v žalobě předně namítl, že daňové orgány nesprávně posoudily otázku, zda žalobce věděl o své účasti na podvodu na DPH. Žalobce upozornil na nekonzistenci závěrů žalovaného, který v bodech 85, 99 a 126 napadeného rozhodnutí uzavřel, že žalobce *mohl a měl vědět* o své (nedbalostní) účasti na podvodném jednání, avšak v bodě 116 napadeného rozhodnutí konstatuje, že o ní žalobce *věděl*. V bodě 122 napadeného rozhodnutí pak žalovaný nejprve hovoří o vědomé účasti v podvodném řetězci, načež uzavírá, že žalobce *věděl, či vědět mohl*. Nejednoznačnost závěrů žalovaného ztěžuje možnost obrany žalobce. Současně není patrné, v jakém kontextu žalovaný hodnotil otázku případného přijetí rozumných opatření (u nevědomé účasti). Žalobce zdůraznil, že daňové orgány neprokázaly vědomou účast žalobce na podvodném jednání, přičemž poukázal i na závěry orgánů činných v trestním řízení, dle nichž nemohl mít žalobce povědomí o struktuře podvodného řetězce a jeho funkcích (usnesení Policie ČR o zahájení trestního stíhání č. j. NCOZ-6425-228/TČ-2020-412301-C-F, dále jen „usnesení PČR“).
3. Žalobci dále nebylo zřejmé, proč žalovaný argumentaci žalobce k navázání a průběhu spolupráce s dotčenými dodavateli, jakož i argumentaci vyvracející údajnou nestandardní povahu objektivních okolností hodnotil primárně v části věnující se přijetí rozumných opatření.
4. Žalobce se ohradil proti tvrzení žalovaného, že žalobce žalovaným uváděné objektivní okolnosti atomizuje, tedy vyvrací je pouze jednotlivě, přičemž přehlíží celkový obraz věci. Dle žalobce nelze vyvracet souhrnnou hodnotu zjištěných okolností jiným způsobem než vyvracením jednotlivých okolností zvlášť. Žalobce dodal, že dle jeho názoru dané okolnosti nemohou ani ve svém souhrnu svědčit o tom, že si měl být vědom svého zapojení do podvodu na DPH. Naopak, zjištěné okolnosti na sebe logicky navazují a běžně se vyskytují v obchodní praxi na daném trhu.
5. Co se týče zdanění zboží v běžném režimu, nikoli v režimu přenesení daňové povinnosti, režim zdanění zboží v režimu přenesení daňové povinnosti odvisí od naplnění zákonných podmínek (§ 2 odst. 2 nařízení vlády č. 361/2014 Sb., o stanovení dodání zboží nebo poskytnutí služby pro použití režimu přenesení daňové povinnosti). Daňové orgány neprokázaly, že by žalobce tyto podmínky účelově obcházel.
6. Žalobce v daňovém řízení konstantně tvrdil a prokazoval, že se v případě dodávek mobilních telefonů a souvisejícího zboží od dotčených dodavatelů jednalo převážně o postupné dodávky. Žalobce objednal určitý počet kusů zboží, které mu bylo následně dodáno několika samostatně fakturovanými dodávkami. K tomuto způsobu dodávek a režimu jejich zdanění žalobce poukázal na dokument Generálního finančního ředitelství „*Nejčastější dotazy k aplikaci § 92f zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů – režim přenesení daňové povinnosti při dodání zboží nebo poskytnutí služby uvedených v příloze č. 6*“ ze dne 13. 7. 2015, č. j. 37111/15/7100-20118-012884 (dále jen „GŘŘ“ a „dokument GŘŘ“).

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

7. Žalobce z dokumentu GFŘ citoval typizované dotazy č. 4 a 5 a odpovědi na ně. Na jejich základě se domníval, že úvahy žalovaného v bodě 95 napadeného rozhodnutí jsou nesprávné. Žalovaný v něm odkázal na informace GFŘ k aplikaci režimu přenesení daňové povinnosti na vybraná plnění v letech 2015 a 2016, č. j. 2552/15/7100-20116-011073. Ta hovoří o zálohových platbách, při kterých je nutné pro účely uplatnění režimu přenesení daňové povinnosti vyjít z celkové dohodnuté hodnoty základu daně. Žalovaný však současně uvádí, že dle žalobce bylo datum úhrady spojeno vždy s plnou úhradou. Žalovaný navíc žalobci jako další objektivní okolnost vytýká fakturační „rozdělování“ dodávek v případě objednávky většího množství zboží. Sam tedy vychází ze zjištění, že jednotlivé dílčí dodávky byly fakturovány samostatně, tedy žalobce hradil vždy plnou cenu za fakturované zboží, nikoli zálohu. Plně se tak uplatní závěry dokumentu GFŘ.
8. Žalovaný se dokumentu GFŘ věnoval stručně v bodě 148 napadeného rozhodnutí. Z dokumentu GFŘ nic nedovodil, neboť dle něj žalobce jednotlivé okolnosti znovu hodnotí izolovaně a na rozdíl od situací popisovaných v dokumentu GFŘ nedošlo v případě žalobce k dílčímu dodávání zboží na jeho přání. Z dokumentu GFŘ však vyplývá, že postupné a fakturačně rozdělené dodávky zboží, byť doručené v tentýž den, nepředstavují pochybnou okolnost, přičemž nehovoří o tom, že by k rozdělení dodávek muselo dojít na přání zákazníka.
9. Žalovaný též tvrdil, že zdanění v režimu přenesení daňové povinnosti by samo o sobě zcela vyloučilo účast žalobce na podvodném řetězci. S tím žalobce nesouhlasil, jelikož existuje množství forem podvodů na DPH uplatňovaných i při zdanění zboží v režimu přenesení daňové povinnosti.
10. Co se týče fakturačního rozdělování dodávek, dle žalobce jde o běžnou praxi na trhu, jak ostatně vyplývá z dokumentu GFŘ. Způsob dodávek záleží především na okolnostech na straně dodavatele a jeho možnostech. Skutečnost, že se jednalo o běžnou praxi na trhu a že žalobce tímto způsobem obchodoval i s jinými než dotčenými dodavateli, doložil žalobce mj. v rámci svého vyjádření ze dne 31. 1. 2025. V něm uvedl vzorek případů, v nichž žalobcem poptávané množství zboží jeho dodavatelé také rozdělili do dílčích dodávek, které fakturovali samostatně.
11. Žalovaný dále uvedl, že mobilní telefony představují z hlediska podvodů na DPH rizikovou komoditu, čehož si žalobce jako dlouholetý obchodník s nimi musel být vědom. Dle žalobce ovšem není zřejmé, v jaké souvislosti žalovaný tuto skutečnost uvádí. Pokud žalovaný prezentuje samo obchodování s mobilními telefony jako objektivní okolnost vedoucí daňový subjekt k podezření na účast na podvodném řetězci, jedná se o absurdní závěr. Skutečnost, že se český zákonodárce rozhodl pro tento druh zboží zavést za určitých podmínek režim přenesení daňové povinnosti, sama o sobě neznamená, že by veškeré subjekty na trhu s tímto zbožím musely vynaložit zvýšenou míru obezřetnosti.
12. Co se týče navýšení objemu obchodů poté, co žalobce navázal spolupráci s dalšími společnostmi Tomáše Brychty, tedy se společnostmi ALFA POINT s.r.o. a Alfamobil Plus s.r.o., žalovaný tuto okolnost dává do souvislosti s tím, že k navázání spolupráce došlo až po zavedení režimu přenesení daňové povinnosti na mobilní telefony. Zahájení spolupráce se společnostmi ALFA POINT s.r.o. a Alfamobil Plus s.r.o. však bylo v protikladu k názoru žalovaného důsledkem zvýšení objemu obchodů, respektive zvyšující se poptávky na straně žalobce, nikoli naopak. Žalovaný tuto skutečnost ostatně sám zmiňuje v bodu 105 napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

13. Na skutečnosti, že v případě potřeby navýšení objemu obchodů dojde k navázání spolupráce s dalšími dodavateli, byť personálně propojenými s dosavadním dodavatelem (tj. ALFAMOBIL 1800 s.r.o.), není nic nestandardního. Neobvyklé není ani to, že Tomáš Brychta nabídl žalobci spolupráci s dalšími svými společnostmi. Pokud ho k tomu vedla ekonomická hlediska, jde o legitimní důvody. S ohledem na propojení dodavatelů žalobce nepochyboval, že spolupráce s dalšími dodavateli bude probíhat bezproblémově.
14. Judikatura přitom za nestandardní okolnost považuje především personální propojenost daňového subjektu s ostatními články řetězce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2024, č. j. 10 Afs 503/2021-44), nikoli personální vazby mezi dodavateli na stejném stupni řetězce. Nadto jednotlivé okolnosti nelze vytrhávat z kontextu a obdobná skutečnost může v jednom případě nasvědčovat o vědomosti o podvodném jednání, v jiném případě může naopak možnost vědět o účasti na podvodu vylučovat (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2024, č. j. 4 Afs 125/2023-57, a ze dne 12. 10. 2023, č. j. 2 Afs 63/2022-60).
15. V případě žalobce personální propojenost dodavatelů akcentovaná žalovaným hovoří ve prospěch žalobce. Dotčení dodavatelé byli propojeni skrze osoby Tomáše Brychty a Ing. V. P., které žalobce dlouhodobě znal. Obchodní spolupráce s novými dodavateli POVOPRO s.r.o. a MK auto trading s.r.o. zprostředkovaná Ing. V. P. probíhala bezproblémově a za obdobných podmínek, které se žalobci osvědčily při spolupráci s předchozími dodavateli. Spolupráce byla navázána vždy na základě předchozího osobního doporučení, v případě společností Tomáše Brychty také po předchozím sdělení důvodů, proč dodávky většího množství telefonů budou zajišťovat jeho další společnosti.
16. Stran dalších objektivních okolností žalobce podotkl, že mu není zřejmé, z jakého důvodu je mu kladeno k tíži doručování několika dodávek jednou zásilkou, nesoulad faktického dodání s datem uskutečnění zdanitelného plnění (dále jen „DUZP“) na faktuře a uskutečňování dodávek též v nepracovních dnech.
17. Jak vyplývá mj. z dokumentu GFR, samostatná fakturace dílčích dodávek mobilních telefonů na základě jedné objednávky je běžná, stejně tak je běžné dodání několika dodávek v jednom dni. Žalobce v daňovém řízení doložil případy dodávek, kdy jiní než dotčení dodavatelé doručovali zboží jednou zásilkou, ačkoli fakturačně bylo zboží rozděleno do několika dílčích dodávek (vyjádření ze dne 31. 1. 2025). Doručování dodávek v jedné zásilce lze vysvětlit snahou o minimalizaci nákladů souvisejících s dopravou zboží, ostatně takové doručení je logické vzhledem k personálnímu propojení společností Tomáše Brychty.
18. Žalobce v průběhu daňového řízení taktéž tvrdil, že na relevantním trhu je běžné vystavování faktur o víkendech a státních svátcích s datem uskutečnění zdanitelného plnění k těmto dnům, což prokazoval několika vystavenými fakturami od renomovaných společností, které přiložil k vyjádření ze dne 31. 1. 2025.
19. Za okolnost svědčící o možném zapojení do podvodu nelze považovat ani to, že v některých případech skutečná dodávka zboží neodpovídala DUZP na daňovém dokladu. Nelze totiž pomíjet podnikatelskou realitu, v níž tohoto stavu mnohdy nelze dosáhnout. Žalobce v průběhu daňového řízení předkládal řadu faktur a dodacích listů vystavených jinými subjekty než dotčenými dodavateli, z nichž rovněž vyplývá, že deklarované a skutečné DUZP nekorespondují.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

20. Žalovaný dále nesprávně hodnotil odborné stanovisko ze dne 14. 12. 2023, č. 405-137/2023 (dále jen „odborné stanovisko“), jímž žalobce dokládal svá tvrzení týkající se obvyklosti cen zboží od dotčených dodavatelů. Žalobce tím reagoval na tvrzení, že od dotčených dodavatelů pořizoval zboží za cenu nižší než u konkurence. Dále tvrdil a prokazoval, že mu nebyla a nemohla být známa výše cen zboží prodávaného v předchozích člancích řetězce a že z nákupních cen nemohl usuzovat na nestandardnost obchodního řetězce.
21. Žalovaný z odborného stanoviska dovodil, že žalobce dosahoval nízké obchodní marže. Maloobchodní ceny, jejich obvyklost a zjištění výše maloobchodní marže však nebyly předmětem posouzení odborného stanoviska. Odborné stanovisko se týkalo obvyklosti velkoobchodních cen, k čemuž se žalovaný nevyjádřil, pouze zopakoval nesprávný závěr prvostupňového orgánu, že žalobce zboží od dotčených dodavatelů nakupoval pod cenou.
22. Na podkladě zjištění týkajících se obchodní marže žalovaný rovněž nesprávně uzavřel, že žalobce nevyvrátil závěr prvostupňového orgánu ohledně jeho zapojení v řetězci na pozici *profit taker* (profit měl spočívat v prodeji zboží konečnému spotřebiteli za konkurenčně zvýhodněných podmínek). Pominul přitom tvrzení žalobce, že pouze část modelů (5–10 %) v nabídce dotčených dodavatelů byla pro žalobce výhodná z hlediska konečného dosažení zisku. Žalobce uplatňoval marži v takové výši, která mu umožňovala konkurovat velkým maloobchodním prodejcům elektroniky. Konkrétní nastavení marže pak reflektuje řadu okolností a nelze z ní dovozovat, že se žalobce účastní podvodného řetězce na pozici *profit taker*, tj. že si nízkou marži kompenzuje jinými výhodami plynoucími ze zapojení do takového řetězce. Uvedená okolnost by totiž svědčila o vědomém zapojení žalobce do podvodného řetězce.
23. Žalobce namítl, že o jemu vytýkaných okolnostech nemohl mít objektivně vzato povědomí. Jde totiž o okolnosti týkající se vzdálených článků a transakcí v řetězci, jehož se žalobce coby poslední článek účastnil. Ve smyslu ustálené judikatury (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2023, č. j. 5 Afs 3/2022-41, a ze dne 7. 9. 2022, č. j. 8 Afs 123/2020-84) lze ovšem při posouzení toho, co daňový subjekt mohl a měl vědět, zohledňovat pouze skutečnosti týkající se spolupráce daňového subjektu s jeho přímými dodavateli, potažmo přímými odběrateli.
24. Žalovaný v bodě 91 napadeného rozhodnutí uvedl, že dotčení dodavatelé byli pomocí Ing. V. P. navázáni na hlavního organizátora podvodu Š. R. V bodech 119–122 napadeného rozhodnutí pak žalovaný v rámci posouzení objektivních okolností uvádí skutečnosti týkající se spolupráce dotčených dodavatelů se subjekty v prvním stupni řetězce. Žalovaný v podstatě přenáší objektivní okolnosti, na jejichž základě prvostupňový orgán dovodil vědomou účast na podvodném řetězci u společnosti MK auto trading s.r.o., do posouzení vědomosti žalobce. Jedná se o nepřipustné rozšiřování požadavků na povědomí osoby povinné k dani, tj. mezí, kam až má sahát její obezřetnost (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2018, č. j. 5 Afs 60/2017-60, Sb. NSS 3705/2018).
25. Žalobce v daňovém řízení konstantně tvrdil, že dodavatele na předchozích stupních řetězce neznal. Žalovaný tuto okolnost nepovažoval za relevantní, např. v bodě 92 napadeného rozhodnutí tvrdí, že znalost daňového subjektu ostatních článků řetězce není při posuzování jeho účasti na podvodu podstatná. Takové konstatování žalovaného je však v rozporu s jeho tvrzeními na jiných místech napadeného rozhodnutí, včetně již odkazovaných bodů 119–122.

26. Žalovaný klade k tíži žalobce také tvrzený přenos daňového zatížení mezi jednotlivými články řetězce, respektive skutečnost, že bez zařazování fiktivních faktur a zatížení plnění podvodem by podnikání všech subjektů v řetězci ztrácelo ekonomický smysl (bod 93 napadeného rozhodnutí). Ačkoli žalovaný srozumitelně neuvádí, jaký závěr hodlá touto okolností podpořit, resp. jak se tato skutečnost vztahuje k posuzované otázce (možnosti) vědomosti žalobce o účasti na podvodu, přinejmenším zařazování fiktivních faktur je okolností týkající se prvního stupně řetězce.
27. Rovněž ekonomický smysl podnikání subjektů nacházejících se v předcházejících stupních řetězce je okolností nacházející se zcela mimo sféru vědomosti žalobce. Žalovaný však v bodě 114 napadeného rozhodnutí poukazuje na cenové podmínky přeprodávání zboží v předcházejících stupních řetězce. Do souvislosti s touto okolností pak dává tvrzeně abnormálně nízkou cenu, za kterou žalobce nakupoval zboží od svých dodavatelů.
28. Žalovaný současně odmítl zohlednit jiné okolnosti týkající se vzdálenějších stupňů řetězce, které svědčí o tom, že o případné účasti na podvodu žalobce vědět nemohl. Žalobce v daňovém řízení poukazoval např. na zjištění orgánů činných v trestním řízení, podle nichž nemohl mít povědomí o struktuře podvodného řetězce a jeho funkcích. Žalovaný však v bodě 92 napadeného rozhodnutí tuto argumentaci žalobce označil za nepřiléhavou, bez významu pro posouzení případné nedbalostní účasti na podvodu. Ve světle požadavku judikatury (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2023, č. j. 1 Afs 125/2022-61) posuzovat všechny objektivní okolnosti v jejich souhrnu takový přístup nemůže obstát.
29. Dle žalobce na něj žalovaný kladl nepřiměřené požadavky stran obezřetnosti, s níž měl žalobce postupovat, aby se účasti na podvodu v dobré víře vyhnul. Žalobce zdůraznil, že spolupráci s dotčenými dodavateli navázal již na podzim roku 2014. Jak potvrdil ve své svědecké výpovědi P. K., žalobce se aktivně podílel na formování podmínek obchodní spolupráce. Model spolupráce byl tedy za součinnosti žalobce zaveden již před 1. 4. 2015, kdy došlo k zavedení zdanění mobilních telefonů v režimu přenesení daňové povinnosti. Podle usnesení PČR začal hlavní organizátor podvodného řetězce Š. R. s mobilními telefony obchodovat zřejmě až od 1. 12. 2015.
30. Pokud jde o tvrzení žalovaného, že si žalobce po 1. 4. 2015 jako zkušený obchodník musel být vědom režimu přenesení daňové povinnosti pro mobilní telefony, není zřejmé, jakou relevanci má toto tvrzení z hlediska určení standardu obezřetnosti. Skutečnost, že český zákonodárce bez konkrétních důvodů využil možnosti plynoucí z unijní směrnice, nevypovídá nic o reáliích českého trhu a o zvýšeném riziku podvodů na DPH při prodeji mobilních telefonů v tomto prostředí. Žalobce i vzhledem ke své dlouholeté zkušenosti v oblasti prodeje mobilních telefonů, při níž se s podvodem na DPH nesetkal, neměl důvod pouze na základě zavedení režimu přenesení daňové povinnosti pro mobilní telefony při určité hodnotě plnění cokoli měnit na standardech obchodní spolupráce zavedených před touto změnou.
31. Nemůže obstát ani opakovaně naznačené konstatování žalovaného, že v podstatě jediným způsobem, jak legálně a s vynaložením odpovídající obezřetnosti obchodovat po 1. 4. 2015 s mobilními telefony, bylo využívat zdanění v režimu přenesení daňové povinnosti. Žalovaný tím nepřipustně zasahuje do svobody podnikání účastníků trhu. Žalobce dodal, že i kdyby po 1. 4. 2015 pojal pochybnosti ohledně legitimacy uplatňovaného režimu zdanění dodávek zboží od dotčených dodavatelů, od 13. 7. 2015, kdy byl vydán dokument GFŘ, postupoval s důvěrou ve správnost názorů orgánů finanční správy.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

32. Žalovaný žalobci dále nesprávně vytýká, že ohledně způsobu dodávek bez dalšího přistoupil na podmínky dotčených dodavatelů. Žalobce určoval podmínky objednávky v podobě množství zboží, ceny a data dodání. Bylo na dodavateli, jak uspokojení objednávky zajistí. Jednalo se o dlouhodobý vztah, jehož základní podmínky byly nastaveny již před zavedením režimu přenesení daňové povinnosti pro mobilní telefony. Současně šlo o vztah založený na důvěře a osobní známosti. Žalobce neměl důvod určovat dotčeným dodavatelům, jak mají být co do množství a celkové hodnoty rozděleny jednotlivé dodávky zboží. Bylo by to obzvláště nestandardní za situace, kdy podobné kroky nečinil ani vůči svým jiným dodavatelům.
33. Žalobce si dotčené dodavatele prověřil standardním způsobem. Svá tvrzení dokládal mj. výslechy svědků J. H. a P. K. Žalovaný však nesprávně uvedl, že z nich žádná zjištění relevantní pro věc nevyplynula. J. H. popsal podstatné okolnosti navázání spolupráce s dotčenými dodavateli. P. K. potvrdil, že žalobce ověřoval údaje ve veřejných rejstřících, včetně skutečnosti, zda jsou dotčení dodavatelé vedeni v registru plátců DPH jako nespolehliví plátcí. Též potvrdil, že žalobce své dodavatele ověřoval pomocí referencí na internetu a v dostupných recenzích a že žalobce formuloval ujednání ve smlouvách s dotčenými dodavateli.
34. Jednatel žalobce si ověřil rovněž existenci provozoven dotčených dodavatelů včetně sortimentu, který nabízeli. Žalobce zdůraznil, že dotčení dodavatelé se prezentovali seriózně, což si žalobce ověřil rovněž prostřednictvím osobního kontaktu se zástupci dotčených dodavatelů.
35. Žalovaný byl přesvědčen, že žalobce měl na základě prověření dotčených dodavatelů ve veřejných rejstřících nabýt vědomost o „podezřelých znacích“ např. v podobě personálního propojení skrze Tomáše Brychtu, absence podnikatelské činnosti u společnosti POVOPRO s.r.o. a změny předmětu činnosti u MK auto trading s.r.o. Žalobce si těchto okolností byl vědom, s ohledem na výše uvedené mu ovšem není zřejmé, v čem spočívá jejich nestandardnost.
36. V souvislosti s poukazem žalobce na bezproblémovou spolupráci s dotčenými dodavateli žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2023, č. j. 10 Afs 19/2023-64, který je však dle žalobce neaplikovatelný pro skutkové odlišnosti.

Vyjádření žalovaného

37. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Podotkl, že žalobní námitky v zásadě korespondují s odvolacími námitkami, které byly žalovaným řádně vypořádány v napadeném rozhodnutí.
38. Žalovaný odmítl, že by napadené rozhodnutí bylo nekonzistentní a nebylo z něj zřejmé, zda žalovaný dovozuje nedbalostní či vědomou účast žalobce na podvodu. Žalovaný opakovaně konstatoval, že dovedl nedbalostní účast žalobce na podvodném jednání, a to zejm. v podstatných rekapitulačních bodech 76 a 126 napadeného rozhodnutí, ale i v bodech 85, 99, 123 aj. Případná formulační nepřesnost terminologie v bodě 116 napadeného rozhodnutí nezakládá nekonzistenci závěrů žalovaného. Rovněž námitku nejednoznačnosti bodu 122 napadeného rozhodnutí je nutno odmítnout, neboť se namítaný závěr vztahuje ke zprávě o daňové kontrole související s provedenou daňovou kontrolou u dodavatele MK auto trading s.r.o. Žalovaný též nijak nesměšoval vědomou účast na podvodném řetězci a přijetí rozumných opatření, neboť vědomou účast na podvodném jednání v případě žalobce nedovodil.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

39. K námitce žalobce, že není zřejmé, proč žalovaný argumentaci žalobce k navázání a průběhu spolupráce s dotčenými dodavateli, jakož i argumentaci vyvracející tvrzení nestandardní povahy jednotlivých okolností zjištěných daňovými orgány hodnotil primárně v části věnující se přijetí rozumných opatření, žalovaný uvedl, že struktura napadeného rozhodnutí je logická a souladná s několikastupňovým testem Soudního dvora EU. Žalobce svoji procesní obranu zacíлил výhradně na polemiku se závěry správce daně ohledně objektivních okolností, zatímco na prokázání dostatečných opatření rezignoval. Žalovaný se k této polemice vyjádřil v bodech 87–110 napadeného rozhodnutí, přičemž zohlednil podstatu argumentace žalobce.
40. Pokud jde o hodnocení objektivních skutečností, žalovaný odkázal na body 76–85 napadeného rozhodnutí, v nichž je hodnotil, a na body 87–150 napadeného rozhodnutí, v nichž vypořádal polemiku žalobce. Žalovaný podotkl, že jednotlivé objektivní okolnosti musí být hodnoceny nejen jednotlivě, ale i ve vzájemné souvislosti. Obrana žalobce spočívající ve vyvracení jednotlivých objektivních okolností nemůže být úspěšná (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2023, č. j. 4 Afs 410/2021-64). Argumentace žalobce, že se jednotlivé zjištěné objektivní okolnosti mohou v určité míře vyskytovat v běžné obchodní praxi u rozličných dodavatelů, tak nemůže vyvrátit zjištění týkající se zapojení žalobce do podvodu na DPH.
41. Ohledně účelového obcházení režimu přenesené daňové povinnosti žalovaný odkázal na bod 148 napadeného rozhodnutí. Obsahem dokumentu GŘŘ jsou odpovědi na nejčastější dotazy k aplikaci režimu přenesení daňové povinnosti. Otázku objektivních okolností vyvolávajících pochybnosti daňového subjektu stran obchodních transakcí, resp. potenciální účasti na daňovém podvodu, dokument GŘŘ neřeší. Není proto bez dalšího možné dovozovat, že postupné a fakturačně rozdělené dodávky zboží doručené v též den nemohou představovat objektivní okolnost.
42. Danou objektivní skutečnost je třeba hodnotit v celkovém souhrnu, viz body 79–82 napadeného rozhodnutí. Žalobce jako zkušený obchodník s mobilními telefony musel vědět o povinnosti uplatňovat režim přenesení daňové povinnosti při obchodování s touto komoditou, přesto uplatňoval v obchodním styku s dotčenými dodavateli běžný režim daňové povinnosti. Vzájemné obraty dosahovaly mnohdy milionových hodnot v základu daně měsíčně. U dotčených dodavatelů byla zřejmá jejich personální provázanost, přičemž dodávali stejný druh zboží za stejné ceny, jednou zásilkou, častokrát i v jeden den. Zboží bylo žalobci dodáváno za všechny dodavatele společně (včetně daňových dokladů), a to často každý den, včetně nedělí a svátků, kdy byla provozovna žalobce uzavřena. Způsob skutečné přepravy zboží nekoreluje s přepravou tvrzenou na daňových dokladech (osobní přeprava zboží byla realizována výjimečně). Žalovaný dodal, že z náhledů do kontrolního hlášení žalobce pak bylo zjištěno, že v rámci své ekonomické činnosti režim přenesení daňové povinnosti běžně používal, a to s jinými obchodními partnery.
43. Co se týče účelového rozdělení dodávek, které je dle žalobce běžnou obchodní praxí, dle žalovaného ho nelze posuzovat izolovaně, nýbrž výlučně v kontextu ostatních zjištěných skutečností. U žalobce coby zkušeného obchodníka s mobilními telefony měla tato skutečnost s přihlédnutím k dalším okolnostem vyvolat důvodné pochybnosti o standardnosti realizovaných transakcí. Odkazy žalobce na jiné obchodní vztahy uskutečněné za odlišných skutkových okolností nejsou způsobilé tento závěr zpochybnit.

44. Žalovaný odmítl, že by v napadeném rozhodnutí uvedl, že samo obchodování s mobilními telefony je objektivní okolnost vedoucí daňový subjekt k podezření na účast na podvodném řetězci. Žalovaný se k otázce mobilních telefonů coby rizikové komodity vyjádřil v bodech 77–78 napadeného rozhodnutí, přičemž odkázal na relevantní judikaturu, z níž vyplývá, že při obchodování s rizikovou komoditou lze po daňovém subjektu požadovat zvýšenou obezřetnost. Žalobce si musel být vědom jejich začlenění do režimu přenesení daňové povinnosti, které je činěno typicky z důvodu náchylnosti komodity k podvodům na DPH.
45. Ohledně navýšení objemu obchodů žalovaný uvedl, že se k němu vyjádřil v bodech 89–90 napadeného rozhodnutí. Žalobce před zavedením režimu přenesení daňové povinnosti spolupracoval pouze s jednou společností Tomáše Brychty, po zavedení tohoto režimu začal obchodovat s dalšími jeho společnostmi a zároveň razantně navýšil objem obchodů. Všechny společnosti Tomáše Brychty dodávaly žalobci stejný druh zboží za stejné ceny, jednou zásilkou, častokrát i v jeden den, přičemž dodávané zboží bylo fakturováno v částkách do 100 000 Kč, tedy vždy v běžném režimu. Žalobce sám podotkl, že k navázání spolupráce s ostatními společnostmi Tomáše Brychty došlo právě na přání Tomáše Brychty.
46. Stran personální propojenosti dodavatelů přes Tomáše Brychtu a Ing. V. P. žalovaný poznamenal, že nemůže obstát teze žalobce, že personální propojenost potvrzuje legitimitu navázané spolupráce, k čemuž zopakoval zjištěné objektivní okolnosti.
47. Žalovaný se ohradil proti tvrzení žalobce, že mu klade k tíži skutečnosti, kterých si nemohl být vědom. Dle žalobce měl žalovaný v bodech 119–122 v rámci posouzení objektivních okolností uvádět skutečnosti týkající se spolupráce dotčených dodavatelů se subjekty v prvním stupni řetězce. Tak tomu ovšem není. Existenci objektivních okolností se žalovaný zabýval v bodech 76–85 napadeného rozhodnutí. V bodech 119–122 žalovaný v reakci na odvolací námitku žalobce shrnuje nestandardní okolnosti, tedy ty, jež jsou relevantní pro závěr stran existence podvodu na DPH.
48. Stejně tak je nutné odmítnout námitku žalobce, že žalovaný klade v bodě 93 napadeného rozhodnutí k tíži žalobce tvrzený přenos daňového zatížení mezi jednotlivými články řetězce, respektive skutečnost, že bez zařazování fiktivních faktur a zatížení plnění podvodem by podnikání všech subjektů v řetězci ztrácelo ekonomický smysl. Žalovaný v tomto bodě reaguje na námitky žalobce, jež se týkají samotného podvodného řetězce, tedy okolností nestandardních.
49. Ohledně žalobní námitky, že nebylo zohledněno zjištění orgánů činných v trestním řízení, odkázal žalovaný na body 131–136 napadeného rozhodnutí. Nárok na odpočet DPH lze odepřít více článkům řetězce, pokud je u nich splněn vědomostní test. V případě řízení trestního je posuzováno, zda došlo k zaviněnému naplnění příslušné skutkové podstaty trestného činu, v případě posuzování účasti daňového subjektu na podvodu na DPH může být tato konstatována i za situace, kdy tento o podvodu alespoň vědět mohl a měl.
50. Žalovaný setrval na svém závěru, že žalobce nepřijal potřebná opatření k zamezení své účasti v daňovém podvodu na DPH. Žalobce zmínil jen to, že si dotčené dodavatele „standardním“ způsobem prověřil, že bral v potaz osobní doporučení jemu známých osob, a že dotčené dodavatele ověřoval ve veřejných rejstřících. Za daných skutkových okolností nelze uvedené považovat za zavedení dostatečných opatření, kterými žalobce mohl zabránit své účasti na podvodu na DPH. Žalobce rezignoval na jakékoli ověření, jež by se týkalo samotného obchodování, a svou procesní obranu zacíлил na zpochybňování zjištěných objektivních

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

okolností (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2018, č. j. 9 Afs 194/2017-34).

51. Dle žalovaného není rozhodné, kdy byl obchodní model původně vytvořen, jak sugeruje žalobce, ale jaké objektivní okolnosti existovaly v době uskutečňování posuzovaných plnění. Žalovaný opět zdůraznil, že se mobilní telefony staly rizikovou komoditou z hlediska daňových úniků, na subjekty obchodující s tímto druhem zboží mohou být kladeny vyšší nároky ohledně obezřetnosti při podnikání, resp. vyšší důkazní standard, týkající se přijatých opatření, která měla vylučovat jejich účast na daňovém podvodu (body 77–78 napadeného rozhodnutí).
52. Žalovaný odmítl tvrzení žalobce, že by opakovaně konstatoval, že v podstatě jediným způsobem, jak legálně a s vynaložením odpovídající obezřetnosti obchodovat po 1. 4. 2015 s mobilními telefony, bylo využívat za každou cenu zdanění v režimu přenesení daňové povinnosti. Stejně tak žalovaný netvrdil ani nenaznačoval, že by jediným odpovídajícím opatřením, jak za této situace zabránit účasti na podvodném řetězci, bylo s dotčenými dodavateli za daných podmínek neobchodovat. Žalovaný rovněž žalobci nevytýkal, že bez dalšího přistoupil na podmínky dotčených dodavatelů, zároveň však mohl žalobce jistě ovlivnit, s jakými subjekty a za jakých podmínek obchoduje.
53. Pokud jde o prověřování dotčených dodavatelů a výsledky svědků J. H. a P. K., J. H. neměl jakékoli povědomí o fungování daných společností či o jejich obchodních vztazích. Znal pouze osoby za ně jednajících, jež seznámil. Ani z výsledku P. K. nevyplynulo přijetí relevantních opatření – uvedl, že dotčení dodavatelé byli ověřováni ve veřejných rejstřících, přičemž bylo ověřováno, že mají kamenné prodejny či internetové stránky.

Jednání před soudem

54. Při jednání dne 20. 7. 2026 účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích, odkázali na svá písemná podání a shrnuli svou argumentaci. K dotazu soudu oba účastníci výslovně uvedli, že nemají důkazní návrhy. Pro úplnost lze dodat, že veškeré důkazní prostředky navržené žalobcem v žalobě jsou součástí správního spisu, jímž se dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, Sb. NSS 2383/2011, dokazování neprovádí.

Posouzení žaloby soudem

55. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)].
56. Po posouzení věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
57. Soud předně uvádí, že žalobce v žalobě v podstatné míře jen opakuje, co již namítal v odvolání. Za situace, kdy žalobce vůči vypořádání odvolacích námitek neuplatňuje konkrétní a usouvztažněné pochyby, argumentaci správních orgánů konkrétně nevyvrací, s jednotlivými úvahami správních orgánů přímo nepolemizuje, ale jen opakuje to, na co už bylo reagováno, se soudu neotvírá možnost, aby působil jako arbitr mezi konkurujícími argumenty. Role soudu proto zůstává v tom, aby přezkoumal, zda úvahy správních orgánů jsou racionální a logicky soudržné, přičemž v tomto ohledu v napadeném rozhodnutí soud žádné deficity, které by měly vliv na zákonnost rozhodnutí, neshledal. Soud proto k jednotlivým námitkám obecně odkazuje na argumentaci žalovaného obsaženou

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

v napadeném rozhodnutí, kterou níže stručně shrnuje a s níž se ztotožňuje (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, Sb. NSS 1350/2007), případně ji soud rozvíjí o vlastní úvahy.

58. Soud nevešel na námitku žalobce, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda je žalobci prisuzována nedbalostní, nebo naopak vědomá účast na podvodu na DPH. Z napadeného rozhodnutí, ale i ze zprávy o daňové kontrole coby odůvodnění prvostupňových rozhodnutí, je dle soudu jednoznačně patrné, že se žalobce účastnil podvodu na DPH z nedbalosti, nevědomě, což plyne z opakovaně uváděného závěru, že o tom *mohl a měl vědět*. Jak žalobce, tak žalovaný již výše poukázali na řadu bodů napadeného rozhodnutí, v nichž se tato formulace vyskytuje, významné jsou dle soudu body 76 a 126, které představují shrnutí závěrů žalovaného. Soud současně akcentuje, že v případě vědomé účasti na podvodu na DPH by nebylo třeba zkoumat, zda žalobce přijal dostatečná opatření, jimiž by se vyhnul účasti na podvodném jednání. Žalovaný i prvostupňový orgán však tuto okolnost zkoumali a hodnotili, což odpovídá tomu, že vycházeli z nedbalostní účasti žalobce na podvodu na DPH.
59. Konstatování, že žalobce o své účasti na podvodu na DPH *věděl*, které je obsaženo v bodě 116, je tedy ojedinělé, a nelze z něj dovozovat, že žalovaný změnil svůj závěr. Dle soudu se jedná o nepodstatnou nepřesnost. Nelze tak akceptovat námitku žalobce, že je napadené rozhodnutí vnitřně rozporné a že mu byla ztížena možnost obrany. Bod 122 napadeného rozhodnutí rovněž není formulován zcela přesně, leč ani v tomto případě to nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Relevantní pasáž napadeného rozhodnutí (body 119–122) se věnuje dodavateli MK auto trading s.r.o. se závěrem o jeho vědomé účasti na podvodném jednání, na což navazuje konstatace, že žalobce *věděl, či vědět mohl*, že se účastní podvodu na DPH. Žalobci je tak prisuzována alespoň nevědomá účast na podvodném jednání. To v zásadě odpovídá závěru žalovaného, byť by bylo příhodnější, aby žalovaný jako alternativu neuváděl, že mohlo jít o účast vědomou.
60. Co se týče objektivních okolností, soud předně nepovažuje za vadu napadeného rozhodnutí fakt, že se argumentace žalovaného k objektivním okolnostem objevuje také při hodnocení přijetí dostatečných opatření. Sám žalobce tyto aspekty směšuje, např. v tom, že způsob navázání spolupráce a osobní známost obchodních partnerů a jejich vzájemná personální propojenost dle jeho názoru jednak svědčí v jeho prospěch, tj. vůbec není objektivní okolností, jednak že právě tyto skutečnosti prokazují přijetí dostatečných opatření, tj. prověřování dodavatelů. Dle soudu žalovaný adekvátně reagoval na veškerou podstatnou odvolací argumentaci žalobce, na čemž by nic nezměnilo ani to, pokud by tak učinil v „nesprávné“ části napadeného rozhodnutí.
61. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že daňový subjekt musí vyvrátit celkový obraz věci vyplývající ze souhrnu objektivních okolností, nikoli pouze vyvracet jednotlivé objektivní okolnosti. Žalovaný k tomu poukázal na přílehlavý rozsudek sp. zn. 4 Afs 410/2021, bod 39, napadené rozhodnutí pak v bodě 33 cituje další relevantní judikaturu. Soud k tomu pro úplnost doplňuje např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2023, č. j. 7 Afs 105/2023-64, body 20 a 24, či ze dne 19. 3. 2024, č. j. 4 Afs 125/2023-57, body 33 a 42.
62. Soud rovněž nesouhlasí s tezí žalobce, že objektivní okolnosti ani ve svém souhrnu nesvědčí o tom, že žalobce mohl vědět o svém zapojení do podvodu na DPH a že se jedná o běžnou obchodní praxi, což soud podrobně rozebere níže.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

63. Podle § 2 odst. 2 nařízení vlády č. 361/2014 Sb. *režim přenesení daňové povinnosti se použije u zdanitelného plnění, kterým je dodání vybraného zboží, pokud celková částka základu daně veškerého dodávaného vybraného zboží překračuje částku 100 000 Kč.*
64. Soud konstatuje, že žalovaný žalobci nevytýká porušení zákona spočívající v tom, že žalobce byl v případě dotčených obchodních transakcí, kdy docházelo k rozdělování dodávek, povinen obchodovat v režimu přenesení daňové povinnosti, a namísto toho obchodoval v běžném režimu. Žalovaný tuto skutečnost hodnotí jako jednu z objektivních okolností, a to ve vzájemných souvislostech s dalšími okolnostmi, zejm. v bodech 79–84 napadeného rozhodnutí. Dle soudu je podstatné, že žalobce s dotčenými dodavateli, kteří byli personálně propojeni, obchodoval způsobem, který mu umožnil namísto režimu přenesení daňové povinnosti využít běžný režim, a to opakovaně, dlouhodobě a ve velkých objemech. Režim přenesení daňové povinnosti byl využit pouze ve čtyřech případech, kdy tři z nich byly zřejmě motivovány policejním zásahem (bod 84 napadeného rozhodnutí).
65. Poukaz žalobce na dokument GFŘ soud nepokládá za relevantní. Dokument GFŘ, včetně otázek č. 4 a 5 a odpovědí na ně, se nijak nedotýká daňových podvodů a objektivních okolností. Otázky a odpovědi jsou obecné, přičemž soud nepochybně, že využití běžného režimu zdanění žalobcem bylo obecně vzato souladné s modelovými situacemi. Dokument GFŘ však nezohledňuje, že se daným způsobem bude postupovat opakovaně, dlouhodobě a ve velkých objemech, a dodávky budou směřovat od personálně propojených společností. Žalovaný tedy v bodě 148 napadeného rozhodnutí správně podotkl, že žalobce odhlíží od souhrnu všech objektivních okolností. Lze dodat, že soud nepovažuje za rozhodné, zda k fakturačnímu rozdělení dodávek došlo na základě vůle odběratele nebo dodavatele, podstatné je, že žalobce tento postup dotčených personálně propojených dodavatelů akceptoval, a to opakovaně, dlouhodobě a ve velkých objemech dodávek.
66. Pokud jde o bod 95 napadeného rozhodnutí a zálohové platby, soud opakuje, že žalovaný žalobci nevytýkal nezákonnost využití běžného režimu zdanění. Úvahy žalovaného stran zálohových plateb směřují k tomu, že je nestandardní, pokud je zaslána záloha na objednané, předem známé zboží v částkách přesahujících 100 000 Kč, které je následně fakturačně rozděleno do jednotlivých dnů tak, aby hodnota 100 000 Kč v základu daně nebyla překročena. Žalobce přitom neuvedl, že nikdy neplatil zálohy, jak naznačuje v žalobě, jelikož sdělil, že *„datum úhrady bylo vždy spojeno s plnou úhradou za zdanitelné plnění, případně s jejím doplatkem“*. Sám tak zmiňuje, že *„vždy“* buď platil plnou úhradu, nebo eventuelní doplatek, který se nutně váže k předchozí záloze.
67. Soud dodává, že žalovaný v napadeném rozhodnutí netvrdil a nelze to ani dovodit, že by se žalobce účastil na podvodu na DPH bez dalšího vyhnul zdaněním zboží v režimu přenesení daňové povinnosti.
68. Ohledně fakturačního rozdělování dodávek, doručování několika dodávek jednou zásilkou, fakturace o víkendech, nekonzistence DUZP atd., které žalobce považuje za běžnou obchodní praxi danou realitou podnikání, soud opakuje, že žalobce opomíjí celkový obraz věci. Žalovaný má tedy správně za to, že poukaz žalobce na jiné obchodní transakce, mezi jinými subjekty a za jiných okolností nemůže vyvrátit závěry daňových orgánů (bod 117 napadeného rozhodnutí). Nadto žalovaný v bodě 118 doplnil, že žalobce v některých případech srovnává dotčené dodavatele s největšími obchodníky na trhu s velkou pobočkovou sítí, což je zjevně nepřiléhavé. Některá odkazovaná plnění se přitom týkala pořízení nehmotného produktu, což je rovněž nesrovnatelné s řešeným případem.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

69. Soud přitakává tezi žalovaného, že při obchodování s rizikovou komoditou lze po daňovém subjektu požadovat zvýšenou obezřetnost (body 76–77 napadeného rozhodnutí), jak vyplývá z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2022, č. j. 8 Afs 123/2020-84, a ze dne 28. 5. 2021, č. j. 6 Afs 204/2020-43. Takový závěr není dle soudu absurdní, jak se domnívá žalobce, nýbrž zcela logický – pokud by při obchodování s „běžnými“ i rizikovými komoditami byla vyžadována shodná, běžná míra obezřetnosti, pak by rozlišování mezi těmito komoditami postrádalo smysl. Úvahy žalobce o tom, zda český zákonodárce označil mobilní telefony za rizikovou komoditu v souladu s realitou českého prostředí, což žalobce opírá o to, že se nikdy předtím s podvodem na DPH nesetkal, soud považuje za obecné a bezpředmětné. Ostatně rozsudek sp. zn. 8 Afs 123/2020 se zabývá přímo mobilními telefony a nijak nerozporuje, že se jedná o rizikovou komoditu. Totéž vyplývá též z dalších rozsudků Nejvyššího správního soudu, např. ze dne 6. 9. 2022, č. j. 7 Afs 225/2020-79, ze dne 1. 7. 2022, č. j. 5 Afs 163/2021-41 (opakovaně zmiňován i v napadeném rozhodnutí), či z recentního rozsudku ze dne 10. 7. 2026, č. j. 3 Afs 147/2025-36.
70. Soud tak uzavírá, že žalobce mohl a měl vědět, že jsou mobilní telefony rizikovou komoditou z hlediska podvodů na DPH, a pokud k jejich zařazení mezi rizikové komodity došlo po zahájení obchodování s dotčenými dodavateli, resp. s některými z nich, pak měl na tuto změnu rozhodných skutečností po 1. 4. 2015 reagovat a případně přehodnotit zavedené obchodní praktiky nebo přistoupit k hlubšímu prověřování svých dodavatelů. Žalobce se přitom nemůže stavět do role pasivního příjemce podmínek diktovaných dotčenými dodavateli s tím, že je nechtěl popudit. Obchodní praxe je věcí oboustranné dohody, přičemž žalobce musí kromě dobrých obchodních vztahů dbát i na to, aby se nezapojoil do podvodného řetězce.
71. Co se týče zvýšení objemu obchodů, žalobce tvrdil, že navýšení objemu obchodů bylo motivováno zvýšenou poptávkou z jeho strany, nikoli snahou obcházet režim přenesení daňové povinnosti. Dle soudu však nemůže toto tvrzení ve světle ostatních objektivních okolností obstát. Především je nutné uvést, že problematické není samotné navýšení obchodů, nýbrž to, že pokud by žalobce dotčené zboží v navýšeném objemu pořizoval pouze od jednoho dodavatele, musel by být použit režim přenesení daňové povinnosti (body 89–90 napadeného rozhodnutí). Pochybné je tedy navýšení objemu obchodů ve spojení s dodávkami od vícera dodavatelů, kteří jsou personálně propojeni, což umožnilo fakturační rozdělení dodávek. K údajným ekonomickým důvodům pro rozdělení dodávek žalobci mezi společnosti Tomáše Brychty (*cash flow*, zachování bonity svých ostatních společností, udržení plátcovství) se žalovaný vyjádřil v bodech 91, 96 a 100 napadeného rozhodnutí s tím, že nejsou přesvědčivé, s čímž soud souhlasí.
72. Soud považuje za zavádějící tvrzení žalobce, že dle judikatury se za podezřelou objektivní okolnost považuje především personální propojenost daňového subjektu s ostatními články řetězce, nikoli personální vazby mezi dodavateli na stejném stupni řetězce. Žalobcem odkazovaný rozsudek sp. zn. 10 Afs 503/2021 se totiž týká vědomé účasti na podvodu na DPH. Dle soudu je logické, že při vědomé účasti musí články řetězce jednat ve shodě, k čemuž slouží právě personální propojenost daňového subjektu s ostatními články řetězce. U nevědomé účasti na podvodu na DPH tomu tak ovšem není. Daňový subjekt je nevědomým nástrojem pro spáchání podvodu na DPH jinými články řetězce. Je proto logické, že v takovém případě budou personálně propojeny tyto jiné články řetězce, aby mohly koordinovat svůj postup, a to i vůči daňovému subjektu.

73. Soud odmítá přesvědčení žalobce, že personální propojení dotčených dodavatelů hovoří v jeho prospěch. Soud na tomto místě neshrnuje okolnosti personálního propojení dotčených dodavatelů, způsob, jakým se žalobce s nimi kontaktoval, ani to, jak došlo ke změně původních dodavatelů spojených osobou Tomáše Brychty na společnosti POVOPRO s.r.o. a MK auto trading s.r.o., jež spojuje osoba Ing. V. P., neboť to nepovažuje za potřebné. Žalobce toto personální propojení nerozporuje, naopak se ho vlastně dovolává, přičemž v napadeném rozhodnutí jsou tyto okolnosti podrobně popsány.
74. Argumentace žalobce je založena na tom, že s dotčenými dodavateli obchodoval na základě osobních kontaktů, nepochyboval o serióznosti dotčených osob, které označil za zkušené obchodníky na trhu s mobilními telefony, přičemž měl zavedenou obchodní praxi, jež se mu osvědčila, a neměl důvod od ní ustupovat. Dle soudu se ovšem žalobce mýlí s podstatou výtek žalovaného. Žalobce totiž hovoří o důvěře mezi obchodníky čistě z hlediska obchodních vztahů, tedy že dodají zboží v požadovaném množství, typu, kvalitě a včas, že nebudou problémy při komunikaci, vyřízení nedostatků dodávky atd. V tomto ohledu se žalobce mohl chovat obezřetně.
75. Žalovaným požadovaná obezřetnost se však vztahuje k jiné problematice – k zapojení do podvodu na DPH. Jak již soud uvedl výše, u nevědomé účasti na podvodu na DPH se nabízí, že personálně propojené články řetězce budou jednat za účelem využití daňového subjektu jakožto nástroje pro uskutečňování podvodu. Personální propojení jiných článků řetězce tak v projednávané věci, v souhrnu s dalšími objektivními okolnostmi, nemůže hovořit ve prospěch žalobce, ale je jednou z relevantních objektivních okolností svědčících o tom, že žalobce mohl a měl vědět o svém zapojení do podvodného řetězce.
76. Soud dodává, že žalovaný mohl v bodě 105 napadeného rozhodnutí v souvislosti s tím, že žalobce argumentoval bezproblémovou spoluprací s dotčenými dodavateli, odkázat na rozsudek sp. zn. 10 Afs 19/2023. Žalobce poukázal na skutkové odlišnosti tamějšího případu, leč žalovaný cituje pasáž, která obecně hovoří o tom, že bezproblémová obchodní spolupráce neznámá, že jen proto může být daňový subjekt zcela lhostejný z hlediska opatření proti své účasti na podvodném jednání. Tento závěr je dle soudu oddělitelný od skutkových okolností tamějšího případu a je i aplikovatelný na projednávanou věc.
77. Ohledně odborného stanoviska soud konstatuje, že jeho předmětem (bod 1.1) bylo posouzení velkoobchodních cen mobilních telefonů a související elektroniky nakupované žalobcem od dotčených dodavatelů. Postup zhotovitele odborného stanoviska (bod 6.2) byl ovšem takový, že porovnal zjištěné (velkoobchodní) ceny, za něž žalobce nakupoval mobilní telefony a elektroniku, s maloobchodními cenami pro koncové zákazníky, stanovil nejnižší a průměrné maloobchodní marže na trhu, čímž stanovil hypotetickou maloobchodní marži žalobce, kterou srovnal s maržemi dosahovanými v odvětví. Následně zhotovitel uzavřel, že se maloobchodní marže žalobce pohybovaly v mezích trhu.
78. Dle soudu je proto lichá námitka žalobce, že daňové orgány ve svých úvahách pracovaly s maloobchodními maržemi žalobce, resp. s maloobchodními maržemi na trhu. Závěr zhotovitele odborného stanoviska ohledně obvyklosti velkoobchodních cen totiž nelze oddělovat od úvah, na jejichž základě k němu dospěl, daňové orgány je pak legitimně mohly využít pro své závěry. K tomu soud odkazuje na 93, 102, 112–114 a 131–135 napadeného rozhodnutí. Podrobné výpočty prvostupňového orgánu (týkající se i ekonomické iracionálnosti transakcí mezi vědomě zapojenými články podvodného řetězce) se nacházejí na str. 158–165 zprávy o daňové kontrole, přičemž žalobce je nijak nerozporuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

79. Žalobce koneckonců ani nezpochybňoval, že jeho marže byly nízké, vyzdvihoval ovšem to, že se pohyboval v tržních mezích. Dle daňových orgánů nelze s ohledem na nízké marže vyloučit, že byl žalobce zapojen na pozici *profit taker*a, proti čemuž se žalobce ohradil, jelikož mu nebyla prokázána vědomá účast na podvodném jednání. Soud podotýká, že výhodu ze zapojení do podvodného řetězce může (nevědomě) získat i jeho nedbalostní účastník. Napadené rozhodnutí k výhodám žalobce uvádí, že mohl prodávat zboží konečnému spotřebiteli za konkurenčně zvýhodněných cenových podmínek. Žalobce je také konečným článkem řetězce, nárokuje tedy nadměrný odpočet, přičemž v režimu přenesení daňové povinnosti by nesl největší daňové zatížení. Daňové orgány tudíž dle soudu mohly toto zjištění využít jako jednu z objektivních okolností.
80. Soud se nemůže ztotožnit s tvrzením žalobce, že mu byly v rozporu s ustálenou judikaturou žalovaným přičítány k tíži okolnosti, o nichž nemohl mít objektivně vzato povědomí. Soud se již výše vyjádřil k obsahu bodů 119–122 napadeného rozhodnutí. Tato pasáž se věnuje dodavateli MK auto trading s.r.o. se závěrem o jeho vědomé účasti na podvodném jednání, na což navazuje konstatace, že žalobce *věděl, či vědět mohl*, že se účastní podvodu na DPH. Citovaná formulace a také návaznost předchozího textu, kdy žalovaný bez logické vazby propojil vědomou účast předchozího článku řetězce s nevědomou účastí žalobce, nejsou zcela vhodné. Nelze z nich však dovodit, že by žalovaný tvrdil, že žalobce věděl o své účasti na podvodném jednání, nebo o vědomém podvodném jednání jiných článků řetězce, tj. že by mu vytýkal skutečnosti mimo jeho sféru vědomí.
81. Ostatně žalovaný v bodě 92 napadeného rozhodnutí správně poznamenal, že povědomí o předchozích článcích řetězce (dodavatelích dotčených dodavatelů) není podstatné z hlediska posouzení, zda žalobce mohl vědět o svém zapojení do podvodného řetězce.
82. Bod 93 napadeného rozhodnutí se primárně věnuje jiným článkům podvodného řetězce než žalobci. Žalovaný mj. využívá zjištění týkající se maloobchodních marží, která se opírají o odborné stanovisko, s tím, že bez zařazování fiktivních faktur a zatížení předmětných plnění podvodem na DPH by podnikání všech subjektů zařazených v řetězci ztrácelo ekonomický smysl. Žalovaný uzavřel, že nelze vyloučit, že žalobce byl do řetězce zapojen na pozici *profit taker*a. K tomu soud předně odkazuje na své výše uvedené úvahy týkající se odborného stanoviska a toho, že *profit takerem* může být i nedbalostní účastník podvodného řetězce. Soud se zároveň nedomnívá, že by v tomto bodě napadeného rozhodnutí žalovaný kladl žalobci k tíži, že věděl o podvodném jednání jiných článků řetězce, byť zde hovoří o *všech* subjektech. Podvodný řetězec může mít jak vědomé, tak nevědomé účastníky, každý z nich může mít jiný prospěch. Podstatou tohoto bodu napadeného rozhodnutí je problematika cen zboží a marží, nikoli povědomí žalobce o jiných článcích podvodného řetězce.
83. Soud nemůže přisvědčit ani námitce žalobce, že žalovaný přehlížel určité okolnosti prospěšné žalobci. Žalobce výslovně označil usnesení PČR, jež konstatuje, že žalobce nemohl mít povědomí o struktuře podvodného řetězce a jeho funkcích. Toto usnesení však dle soudu nemůže vyvracet *nevědomé* zapojení do podvodného řetězce, poněvadž popírá toliko *vědomé* zapojení. Žalovaný se s unesením PČR a jeho závěry řádně vypořádal v bodě 134 napadeného rozhodnutí, když poukázal na to, že z daňového hlediska postačí nedbalostní zapojení do podvodného řetězce.
84. Soud dodává, že žalovaný přdestřel i další objektivní okolnosti, např. že způsob skutečné přepravy nekoreluje s přepravou tvrzenou na daňových dokladech (body 81–82 napadeného

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

rozhodnutí) nebo okolnosti změny dodavatelů, kdy společnost POVOPRO s.r.o. byla zcela novým subjektem na trhu a společnost MK auto trading s.r.o. se zabývala prodejem a půjčováním vozidel, přičemž obě byly propojeny osobou Ing. V. P., bývalého zaměstnance Tomáše Brychty (body 83–84). K nim ovšem žalobce nezmínil konkrétní námitky, resp. omezil se na to, že tyto okolnosti nepovažuje za podezřelé.

85. Co se týče prověřování dodavatelů a přiměřenosti požadavků žalovaného na obezřetnost žalobce, soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že žalobce nepřijal dostatečná opatření, přičemž soud nepovažuje požadavky žalovaného za nepřiměřené. Soud předně opakuje, že se žalobce nemůže hájit navázáním spolupráce před rozhodným datem 1. 4. 2015, poukazem na dokument GFŘ, polemikou se zařazením mobilních telefonů mezi rizikové komodity, založením obchodních vztahů na důvěře a osobní známosti (personální propojenosti) a bezproblémovými obchodními vztahy, jak vyplývá z výše uvedeného vypořádání příslušných námitek žalobce soudem.
86. Pokud jde o vlastní prověřování dotčených dodavatelů, žalobce tvrdil, že si dotčené dodavatele ověřoval ve veřejně přístupných rejstřících, dále jejich prezentaci na internetu, zda odvádějí DPH apod. K tomu žalovaný v bodě 99 napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobcem předložené listiny nelze považovat za důkaz, že si žalobce prověřoval dotčené dodavatele před zahájením spolupráce, protože všechny listiny byly pořízeny až po ukončení spolupráce. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2020, č. j. 7 Afs 132/2019-38, dle něž nahlížení a ověřování informací z veřejných rejstříků představuje minimum možného, nikoli však opatření dostačující. Soud nemá těmto úvahám žalovaného co vytknout.
87. Žalovaný dále v bodech 88, 98 a 105 konstatoval, že svědek J. H. neměl jakékoli povědomí o fungování daných společností či o jejich obchodních vztazích, jeho úloha spočívala v seznámení jednatele žalobce s Tomášem Brychtou, což soud ověřil z příslušného protokolu o výsledku (č. j. 1165180/23/2601-60563-505901). Daný svědek tak dle soudu pouze potvrdil způsob navázání vzájemného kontaktu. Svědek P. K. (protokol o výsledku 1203114/23/2601-60563-505901) uvedl, že dotčení dodavatelé byli ověřováni ve veřejných rejstřících, přičemž bylo ověřováno, že mají kamenné prodejny či internetové stránky. Smlouvy, které byly s dotčenými dodavateli uzavírány, byly sestaveny žalobcem a předcházely jim osobní schůzky. Dle soudu tím daný svědek potvrdil, že byli dotčení dodavatelé prověřováni z hlediska toho, zda se nejedná o „prázdné schránky“, ergo virtuální společnosti, které existují jen proto, aby mohly vytvářet řetězec. Takové prověření je dle soudu jistě na místě, ovšem s ohledem na všechny výše uvedené objektivní okolnosti není dostačující. Podvod mohou páchat i subjekty vykazující určité rysy standardních obchodníků, a to za účelem zakrytí své nelegální činnosti nebo získání důvěry jiného obchodníka, který se následně nevědomě zapojí do podvodného řetězce. Objektivní okolnosti, jak je uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí a soud výše, ovšem spočívaly v něčem jiném než ve virtuálnosti dodavatelů žalobce – zejm. v cíleném fakturačním rozdělení dodávek a v personální propojenosti dotčených dodavatelů, ale i v jiných objektivních okolnostech. Žalovaný tak správně uzavřel, že výsledky obou svědků (a ani protokolované jednání s jednatelem žalobce dne 18. 10. 2023) nepřinesly žádná zjištění prokazující přijetí dostačujících opatření a dobrou víru žalobce.

Závěr

88. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

89. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. července 2026

Milan Tauber v. r.
předseda senátu